

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. právní věci

žalobce: **K. B.**, nar. X
st. příslušnost: X
t. č. pobytem v X

proti
žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina**
sídlem Wolkerova 4448/37, 586 01 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2022, č. j. KRPJ-83499-40/ČJ-2022-160022-SV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) byla prodloužena doba zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) a odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPC“). Doba zajištění byla stanovena dle § 125 odst. 1 ZPC na dobu 60 dnů od skončení doby zajištění stanovené předchozím rozhodnutím č. j. KRPJ-83499-22/ČJ-2022-160022-SV, tj. od 19. 9. 2022. Doba zajištění žalobce byla stanovena od okamžiku omezení jeho osobní svobody, tj. od 11. 7. 2022 (v prvním případě činila doba zajištění 70 dnů, nyní 60 dnů).

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Zajištění žalobce předcházela policejní kontrola dne 11. 7. 2022, a to policejní hlídkou Obvodního oddělení Velké Meziříčí v katastru obce Kochánov, kde kráčeli tři cizinci po silnici od obce Stránecká Zhoř směrem na Velké Meziříčí. Kontrolou bylo zjištěno, že se jedná o cizince nepálské státní příslušnosti, kteří nejsou schopni prokázat totožnost předložením žádného dokladu. Současně neměli při sobě žádné doklady, které by je opravňovaly k pobytu na území. Vzniklo tak podezření, že pobývají na území bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nejsou oprávněni. Jelikož žalobce pobýval na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, byl dne 11. 7. 2022 zajištěn a bezprostředně poté přezajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“), a eskortován na policejní služebnu k dalším úkonům.
3. V rámci účastnického výslechu za přítomnosti tlumočníka dne 12. 7. 2022 žalobce uvedl, že si přes agenturu vyřídil pracovní vízum na 3 měsíce do Rumunska. V Nepálu není práce anebo je špatně placená, proto chtěl odejít za prací. Z Nepálu vycestoval letecky dne 28. 5. 2022 přes Katar do Bukurešti. Pracoval v restauraci – v kuchyni jako výpomoc. Z Rumunska vycestoval za pomoci převaděče, s ostatními běženci cestoval kamionem, ukrytý v jeho nákladovém prostoru. Afgánský převaděč žalobci slíbil, že ho dostane do Itálie, kam mu následně kurýrem pošle odebraný cestovní doklad. Cílovou zemí žalobce bylo Portugalsko, kde by údajně mohl pracovat. Pracuje tam již jeho bratr. Do Nepálu se žalobce vrátit nechce, finanční prostředky na cestu zpět nemá. Chce někde pracovat a vydělávat si peníze na živobytí.
4. Dne 12. 7. 2022 bylo s žalobcem zahájeno řízení o správním vyhoštění a téhož dne bylo o jeho správním vyhoštění rozhodnuto.
5. Zajištění žalobce odůvodnila žalovaná v napadeném rozhodnutí obavou, že by žalobce zmařil výkon správního vyhoštění (bez zajištění by nadále pobýval bez oprávnění k pobytu na území nejen ČR, ale také by překročil hranice na území některého dalšího členského státu EU s cílem dostat se minimálně až do Itálie). Po zhodnocení skutkového stavu měla žalovaná také za prokázané, že v případě žalobce by mírnější donucovací opatření ve smyslu uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b ZPC nebyla účelná a dostačující. Z běžné praxe žalované naopak vyplývá reálný předpoklad

realizace vyhoštění žalobce v době trvání jeho zajištění. Žalobci byla prodloužena lhůta trvání zajištění na dobu 60 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. K realizaci vyhoštění bylo nezbytné pro žalobce zajistit vydání nového cestovního dokladu tak, aby nebylo pochyb o jeho identitě, protože do současné doby nedisponoval žádným cestovním dokladem. Stran ověření totožnosti žalobce a zajištění nového cestovního dokladu se žalovaná obrátila dne 15. 7. 2022 s žádostí na Ředitelství služby cizinecké policie. Dne 25. 8. 2022 bylo informováno konzulární oddělení Velvyslanectví ČR v Berlíně, že totožnost žalobce byla ověřena Velvyslanectvím Nepálu, a že žalobci bude vydán náhradní cestovní doklad. Dne 13. 9. 2022 byl Ředitelství služby cizinecké policie doručen náhradní cestovní doklad pro žalobce platný do 5. 12. 2022. K prodloužení doby zajištění žalovaná ještě uvedla, že na základě shora uvedeného bude třeba přistoupit k dalším krokům nezbytným pro samotnou realizaci správního vyhoštění žalobce. Jelikož se žalobce nechce dobrovolně vrátit zpět do domovského státu, bude nutné provést jeho vyhoštění v doprovodu policistů z oddělení doprovodu letadel Ředitelství služby cizinecké policie. Těmto doprovodným osobám bude třeba zajistit víza pro vstup na území Nepálu, a to prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR a Velvyslanectví Nepálu v Berlíně. Vystavení víz trvá minimálně jeden až dva měsíce. Ze strany Ředitelství služby cizinecké policie bude současně nutné zajistit letenky, ubytování pro policisty, testy na Covid-19, povolení tranzitu přes tranzitní stát a převzetí žalobce nepálskými policejními orgány na letišti v Káthmándú. Doba trvání prodloužení zajištění stanovená na 60 dnů je momentálně přiměřená. Realizaci správního vyhoštění podporují i předchozí zkušenosti žalované, kdy jeden ze skupiny cizinců nepálské státní příslušnosti, zajištěný společně s žalobcem dne 11. 7. 2022, odcestoval dne 18. 9. 2022 letecky zpět do domovského státu na náhradní cestovní doklad vystavený prostřednictvím velvyslanectví.

III. Žaloba

6. Žalobce namítá nedostatečné zdůvodnění délky zajištění. Přitom odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32. V této souvislosti tvrdí, že v napadeném rozhodnutí postrádá přibližný časový rámec realizace dalších kroků, které bude třeba ještě v rámci zajištění provést. Žalovaná pouze obecně stanovila, jaké úkony bude provádět a v jakém časovém rámci. Také posouzení možnosti návratu žalobce do země původu ve smyslu § 179 odst. 1 ZPC pokládá žalobce za zcela povrchní a bez odůvodnění. Vzhledem k výše uvedenému žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Vyjádření žalované

7. Žalovaná uvedla, že nesouhlasí s námitkami žalobce s tím, že v napadeném rozhodnutí jasně uvedla konkrétní kroky, které povedou k realizaci správního vyhoštění žalobce. Jednotlivé kroky popisuje na straně 5 a 6 napadeného rozhodnutí, a to i s časovým odhadem. Stejně jako žalobce poukázala žalovaná na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021-32. Ze závěrů tohoto rozsudku uvedených v bodě 44 a 47 jasně vyplývá, že absence časového odhadu provedení specifikovaných úkonů automaticky nevede k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů, neboť je třeba vždy přihlížet ke specifickým okolnostem každého jednotlivého případu; konkrétní maximální délku zajištění nestanoví ani judikatura Evropského soudu pro lidská

práva. V případě žalobce byla doba zajištění na 60 dnů řádně odůvodněna a je přiměřená. Posouzení možnosti návratu žalobce do domovského státu bylo řádně zkoumáno v rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Za tím účelem bylo vyžádáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra ev. č. ZS54383 ze dne 20. 7. 2022. Ze závazného stanoviska vyplynulo, že vycestování žalobce do Nepálu je možné, přičemž obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu (§ 149 odst. 1 správního řádu). Pokud by vycestování žalobce nebylo možné, žalovaná by nemohla přistoupit k jeho zajištění za účelem správního vyhoštění z území členských států EU. Pokud by žalobci v zemi původu hrozilo vážné nebezpečí, lze předpokládat, že by v zařízení pro zajištění cizinců požádal o mezinárodní ochranu. I přes poučení o této možnosti o mezinárodní ochranu nepožádal. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný soud navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

V. Posouzení věci krajským soudem

8. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání za podmínek uvedených v § 51 odst. 1 a § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání (žalobce jednání nepožadoval a soud neshledal jeho konání nezbytným), v rozsahu uplatněných žalobních bodů, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Krajský soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného žalovanou, jenž byl zachycen v předloženém správní spise. Skutkové závěry plně odpovídají těm, které byly uvedeny v napadaném rozhodnutí a rovněž byly popsány v čl. II. tohoto rozsudku, na který soud pro stručnost odkazuje.
10. Krajský soud vycházel z platné a účinné právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud *b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*.
11. Podle § 124 odst. 3 ZPC policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.
12. Podle § 125 odst. 1 ZPC doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody.
13. V nyní posuzované věci bylo plně prokázáno, že žalobce pobývá na území bez cestovního dokladu (nebyl schopen prokázat svoji totožnost předložením žádného dokladu) a

současně bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn. Tyto skutečnosti žalobce nijak nerozporoval. Spornými nečinil ani další závěry žalované, a to konkrétně o neúčelnosti a nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce z území ve smyslu § 123b ZPC, která by byla podle žalované v případě žalobce zjevně nedostačující. Podstatným zjištěním ve věci žalobce bylo také to, že bylo dne 12. 7. 2022 vydáno rozhodnutí Policie ČR, č. j. KRPJ-83499-29/ČJ-2022-160022-SV, o správním vyhoštění žalobce, kterým byla stanovena doba dvou let, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 23. 7. 2022.

14. Ve světle shora uvedených východisek se krajský soud zabýval žalobní argumentací. Podle žalobce chybí v napadeném rozhodnutí bližší odůvodnění přibližné časové realizace dalších kroků, které budou do správního vyhoštění žalobce následovat. Žalobce současně připustil, že žalovaná obecně stanovila úkony, které budou následovat, a v jakém časovém rámci je bude činit. Podstatou této žalobní námítky je tedy otázka náležitého zdůvodnění délky zajištění žalobce stanovené na 60 dnů. Vzhledem k prodloužení původní doby zajištění překračuje podle žalobce celková doba zajištění již 2/3 zákonného rozpětí ve smyslu § 125 odst. 1 ZPC (první rozhodnutí o zajištění žalobce od 11. 7. 2022 do 18. 9. 2022 v trvání 70 dnů, druhé rozhodnutí o prodloužení zajištění žalobce od 19. 9. 2022 do 18. 11. 2022 v délce trvání 60 dnů; celková doba zajištění žalobce 130 dnů).
15. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jejího prodloužení) je nutno uvést, *„jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu). Správní orgán musí posuzovat uvedené otázky přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem“* (cit. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79). Soud pak musí mít možnost přezkoumat, zda stanovení konkrétní doby trvání omezení svobody odpovídá individuálním okolnostem případu a zda nebylo svévolné. Současně platí, že čím delší je stanovená délka zajištění, tím intenzivnější je omezení základního práva na osobní svobodu a tím pečlivější musí být i zdůvodnění doby zajištění.
16. Požadavky na odůvodnění doby zajištění a určení časového rámce jednotlivých úkonů nutných k realizaci správního vyhoštění je nicméně nutno odvíjet od konkrétních skutkových okolností věci, přičemž v mnoha případech nebude možné trvat na uvedení konkrétní doby potřebné pro provedení každého konkrétního úkonu, zvláště za situace, kdy je realizace některých kroků závislá na součinnosti příslušných orgánů země, do níž má být cizinec vyhoštěn. V takových případech může být obtížné odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující k vyhoštění cizince. Obecně tedy postačí, pokud je v rozhodnutí logicky shrnuto, jaké konkrétní úkony bude třeba za účelem realizace vyhoštění učinit a jak dlouho by tyto úkony měly dle zkušeností žalované trvat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2021, č. j. 6 Azs 18/2021 – 29, či ze dne 29. 3. 2019, č. j. 4 Azs 5/2019 – 25).
17. Krajský soud si přitom uvědomuje, že pro žalovanou může být v některých případech obtížné „přesně na den“ odhadnout, jak dlouho budou trvat jednotlivé úkony směřující

k vyhoštění cizince. Proto platí, že pokud žalovaná takovýto konkrétnější odhad učinit nedokáže, je namístě z opatrnosti stanovit kratší dobu zajištění. Tím jednak umožní žalobci realizovat soudní přezkum v kratších intervalech a následně soudu umožní ověřit, zda žalovaná během této doby v řízení postupuje s náležitou pečlivostí, aktivně, svědomitě, a bez zbytečných průtahů, či zda zajištění cizince směřuje k jeho primárnímu cíli (viz žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 8. 2021, č. j. 41 A 21/2021 - 32, bod 47, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2020, č. j. 1 Azs 143/2020-48, bod 24).

18. Žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, jaké konkrétní úkony je třeba vykonat za účelem samotné realizace vyhoštění žalobce. Nejprve odkázala na nutnost ověřit totožnost žalobce a zajistit vystavení nového cestovního dokladu. To žalovaná odhadla na základě dosavadní praxe poměrně správně, a to na dobu téměř dvou měsíců. Proto bylo žalobcovo zajištění stanoveno prvním správním rozhodnutím na dobu 70 dnů, tj. od 11. 7. 2022 do 18. 9. 2022. V rámci této doby žalobcova zajištění žalovaná požádala Ředitelství služby cizinecké policie dne 15. 7. 2022 o ověření totožnosti žalobce a o zajištění nového cestovního dokladu (Ředitelství služby cizinecké policie v rámci své kompetence pak komunikuje s příslušným velvyslanectvím státu). V průběhu doby zajištění žalobce bylo Ředitelství služby cizinecké policie dne 25. 8. 2022 informováno konzulárním oddělením Velvyslanectví ČR v Berlíně o tom, že totožnost žalobce byla Velvyslanectvím Nepálu ověřena, a že mu bude vydán náhradní cestovní doklad. Teprve dne 14. 9. 2022 žalovaná obdržela sdělení od Ředitelství služby cizinecké policie, že dne 13. 9. 2022 mu byl doručen pro cizince náhradní cestovní doklad z Velvyslanectví ČR v Berlíně. Výše uvedené kroky v popsáném časovém sledu jednoznačně odůvodnily dobu trvání původního zajištění žalobce na dobu 70 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Nicméně pro samotnou realizaci správního vyhoštění žalobce bylo potřebné přistoupit k dalšímu kroku, konkrétně k zajištění dalších nezbytných náležitostí pro realizaci správního vyhoštění, a to zejména v souvislosti s tím, že žalobce se odmítl dobrovolně vrátit zpět do domovského státu. Rozhodnutí žalované ze dne 16. 9. 2022 o prodloužení doby zajištění žalobce o 60 dnů je proto odůvodněno nezbytnými úkony souvisejícími se zajištěním přepravy žalobce do domovské země. Jedná se o zajištění policejní eskorty, která bude žalobce doprovázet, a také víz pro vstup těchto osob na území Nepálu prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR a Velvyslanectví Nepálu v Berlíně. Dle dosavadní praxe žalované potrvá vystavení těchto víz minimálně jeden až dva měsíce. Vedle toho bude nutné zajistit také letenky, ubytování pro policisty, testy na Covid- 19, povolení tranzitu přes příslušný tranzitní stát a převzetí žalobce příslušnými nepálskými policejními orgány na letišti v Káthmándú. I přes výše uvedený výčet nezbytných úkonů žalovaná z běžné praxe dovodila, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států EU, a to v době trvání zajištění. K tomuto závěru ji vede i předchozí zkušenost s cizincem stejné státní příslušnosti, zadrženým se stejnou skupinou jako žalobce, který po zajištění a vystavení náhradního cestovního dokladu již dne 18. 9. 2022 odcestoval letecky zpět do domovského státu.
19. V konkrétních okolnostech této věci nelze označit odůvodnění napadeného rozhodnutí za nepřiměřené či nepřezkoumatelné nebo nezákonné, a to i s ohledem na výše shrnuté judikaturní požadavky na odůvodnění doby trvání zajištění. Žalobce v žalobě vytýká napadenému rozhodnutí, že v něm chybí bližší odůvodnění přibližné časové realizace

dalších kroků, které budou následovat. Soud má za to, že tomuto požadavku žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostala. Nejen, že upřesnila, jaké kroky po dobu prvotního zajištění žalobce na 70 dnů učinila za účelem jeho správního vyhoštění (jednalo se o ověření totožnosti žalobce a zajištění náhradního cestovního dokladu v trvání 61 dnů od podání žádosti do doručení cestovního dokladu, resp. 64 dnů od omezení osobní svobody žalobce), ale také provedla výčet úkonů, které bude ještě nutné provést za účelem realizace správního vyhoštění žalobce. Vedle zajištění policejní eskorty, která bude žalobce doprovázet na jeho cestě zpět do domovského státu (žalobce se odmítá dobrovolně vrátit zpět), jde především o zajištění víz pro vstup těchto doprovázejících osob na území Nepálu. Není pravdou, že u tohoto úkonu chybí bližší zdůvodnění jeho přibližné časové realizace. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že vystavení víz potrvá minimálně jeden až dva měsíce. Přitom zjevně vycházela z dosavadních zkušeností získaných při běžné úřední činnosti. Neexistence přímého konzulárního styku s Velvyslanectvím Nepálu zde v ČR komplikovalo již ověření totožnosti žalobce a zajištění jeho nového cestovního dokladu. Dosažení komunikace s domovským státem žalobce trvá déle právě proto, že Ředitelství služby cizinecké police komunikuje s Velvyslanectvím Nepálu v Berlíně přes konzulární oddělení Velvyslanectví ČR v Berlíně. Tato složitější komunikace bude mít dopad i na vydání víz pro příslušníky policejní eskorty. Žalovaná s tím počítá, a proto uvedla, že víza pro vstup policistů na území Nepálu bude zajišťovat Ředitelství služby cizinecké policie prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí ČR a Velvyslanectví Nepálu v Berlíně. Zjevně v rámci doby počítané pro zajištění těchto víz, bude třeba dále komunikovat s domovským státem žalobce a zajistit jeho převzetí příslušnými nepálskými policejními orgány na letišti, dále bude třeba zajistit povolení tranzitu přes příslušný tranzitní stát, a také bude třeba zajistit letenky, ubytování pro policisty a testy na Covid-19. Časový rámec provádění všech těchto dalších nezbytných úkonů je zřejmý, když je zároveň ohraničen dobou pro vystavení víz pro policisty. To představuje nejdelší časový úsek dle poznatků žalované z úřední činnosti. Po dobu zpracovávání žádostí o víza pro policisty tak mohou být zajišťovány tyto další nezbytné úkony, které nejsou tak časově náročné a mohou být provedeny během jednoho či několika dnů. Právě s ohledem na výše uvedené rozhodla žalovaná o prodloužení doby trvání zajištění žalobce na 60 dnů a v rámci této doby mají být vystavena nejen víza pro policisty z policejní eskorty, ale mají být provedeny i další shora označené úkony za účelem realizace vyhoštění žalobce. Celkovou dobu zajištění žalobce (prvotní zajištění na dobu 70 dnů a prodloužení doby zajištění o 60 dnů, tj. celkem 130 dnů) nelze s ohledem na úkony, které z převážné části závisí na aktivitě Velvyslanectví Nepálu, považovat za zjevně nepřiměřenou. Pokud žalobce namítal, že celková doba zajištění překračuje 2/3 zákonného rozpětí, pak krajský soud k tomu s odkazem na § 125 odst. 1 ZPC uvádí, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Jiné časové omezení zákon nestanoví, protože dosavadní celková doba zajištění žalobce není nezákonná. Navíc jde o takovou dobu zajištění (prvotní zajištění a prodloužení doby zajištění), která následuje obecně žádoucí praxi, aby žalovaná zajišťovala cizince spíše na kratší dobu, protože díky tomu v případě prodloužení zajištění je dán průchod i právu cizinců na pravidelný přezkum zajištění soudem podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o lidských právech. Kratší doba zajištění pak nevyžaduje odůvodnění v takové kvalitě, které by muselo dosahovat při zajištění cizince na více dnů (v praxi často 90 -120 dnů). Soud má tedy zato, že prodloužení doby zajištění na 60 dnů bylo řádně zdůvodněno a jde o dobu přiměřenou.

20. Druhý žalobní bod se týkal posouzení možnosti návratu žalobce do země původu ve smyslu § 179 odst. 1 ZPC, které žalobce označil na povrchní, neboť v rozhodnutí k tomu nepřipojuje žádné odůvodnění. Ani této námitce soud nepřisvědčil.
21. Na základě zhodnocení zjištěného skutkového stavu a všech shromážděných podkladů žalovaná uvedla, že nebylo ve věci zjištěno, že by žalobci v zemi původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 ZPC. Východiskem pro tento závěr bylo závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS54383 ze dne 20. 7. 2022, které si tatáž žalovaná vyžádala za účelem posouzení možnosti návratu žalobce do domovského státu v rámci řízení o jeho správním vyhoštění. Možnost návratu žalobce do domovského státu byla tedy zkoumána v rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, a to na podkladě závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR, které dospělo k závěru, že vycestování žalobce do Nepálu je možné a nevztahují se na něj důvody znemožňující vycestování do země státního občanství ve smyslu § 179 ZPC. Dle § 149 odst. 1 správního řádu současně platí, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. V tomto rozsahu tedy byla žalovaná vázána závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR při svém rozhodování (vedle řízení o zajištění žalobce souběžně běželo řízení o jeho správním vyhoštění).
22. Z uvedeného posouzení možnosti návratu žalobce ve smyslu § 179 odst. 1 ZPC provedeného v závazném stanovisku Ministerstva vnitra ČR vyplývá, že bylo vycházeno z výpovědi žalobce ze dne 12. 7. 2022 a dále z informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Nepálu, konkrétně z Informace OAMP MV ČR-Nepál-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 27. 6. 2022. Z výše uvedeného jasně vyplynulo, že žalobce vycestoval ze země původu z ekonomických důvodů, za práci, a že v návratu do Nepálu mu nebrání žádné překážky a nic mu tam nehrozí. Žalobce neuvedl a správní orgán ani nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohlo žalobci hrozit v případě jeho návratu do vlasti skutečné nebezpečí ve smyslu § 179 ZPC, tedy porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (nikdo nesmí být mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení a nebo trestu). Pokud žalobce v žalobě poukázal na to, že při pohovoru uvedl, že pochází z nebezpečné oblasti své země (Nepálu), pak tuto informaci nijak nerozvedl a nevysvětlil. Naopak ze shromážděných podkladů a vypracovaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ČR nevyplynuly žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohlo hrozit v případě návratu do vlasti skutečné nebezpečí. Ostatně ani ze samotné výpovědi žalobce nevyplynuly žádné překážky, pro které by se nemohl do země původu vrátit. Z výpovědi žalobce jednoznačně vyplynulo, že svoji vlast opustil dobrovolně, s platným cestovním dokladem, letecky, bez jakýchkoliv problémů se státním aparátem a cílem jeho cesty bylo Portugalsko, kde si chtěl najít práci a vydělat peníze na živobytí. Sám žalobce označil za důvod jeho odchodu z vlasti ekonomické důvody a snahu vydělat si v Evropě finanční prostředky na zlepšení své situace. Uvedené však nelze podřadit pod taxativně uvedené důvody překážek vycestování ve smyslu § 179 ZPC. V řízení o zajištění tedy nevyšly najevo dostatečně konkrétní překážky, které by bránily realizaci nejen zajištění žalobce, ale i správního vyhoštění. Pokud by totiž bylo vycestování žalobce vyhodnoceno jako nemožné, správní orgán by nemohl přistoupit k zajištění cizince za účelem realizace správního vyhoštění z území členských států EU.

Pokud by žalobci skutečně hrozilo v zemi původu vážné nebezpečí, pro které by se obával návratu, požádal by v zařízení pro zajištění cizinců o mezinárodní ochranu. I přesto, že byl o takové možnosti poučen, o mezinárodní ochranu nepožádal.

VI. Závěr a náklady řízení

23. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšné žalované nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti, náhrada nákladů řízení jí tedy nebyla přiznána (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. října 2022

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně